

CATALUNYA
GROP N.R.

J. A SACO 415
SANTIAGO DE CUBA

BUTLLETI D' INFORMACIO CATALANA

NUMERO 25

PUBLICACIÓ DEL "CATALUNYA" GROP N.R.

NOVEMBRE 15. 1941

CRONICA

"El P.S.U. denuncia la maniobra separatista de l'anomenat Consell Nacional de Catalunya". Així diu un gros titular del seu portantveu de premsa, número extra del 18 d' Octubre. La causa es deu a que li atribueixen una actuació de cara a Catalunya i per la independència, en oposició a la trajectòria que aconsella el P.S.U., erigit en campió de la "conlllevància" a l'exili, d'adhesió, incondicional i incondicionada, als republicans espanyols amb la primordial finalitat de re-instaurar la darrera República Espanyola i deixant per a després la solució del nostre problema nacional.

Nosaltres que no ens hem adherit a l'esmentat Consell Nacional, principalment, perquè creiem que no és separatista, com voldriem, no comprenem com és possible que hi hagi encara catalans que propugnin l'enfortiment de l'enemic, primer, per demanar-los justícia, després. Ho comprenem menys encara, després de l'experiència reiterada sota tots els règims i sota tots els govern, que demostra que Espanya, és magnànima, solament amb aquells que poden més que ella.

I ens sorprén extraordinàriament que retorni per obra de catalans, la manera típica espanyola d'acusar les nostres reivindicacions nacionals de separatistes, simplement per provocar la reacció anti-catalana contra la nostra Pàtria. És una tàctica vella i genuinament castellana usada abans en front dels moviments emancipadors dels pobles d'Amèrica i concretament, contra els catalans, per tots els polítics, com l'esqué per atraure's la inconsciència espanyola en contra del nostre poble. Ha estat la tàctica predilecta dels dictadors per anorrear Catalunya. Ho és la de Franco i Falange. Per això resulta més vergonyós que la usin de la mateixa manera els propis catalans, per a desviar el sentiment patriòtic de la seva ruta definitiva.

Resalta la inoportunitat d'aquesta tàctica i de l'exclusió implícita d'aquells que professem l'ideal d'independència, en fer-ho, precisament, per apoiar una Aliança, res menys que NACIONAL DE CATALUNYA. Com no s'adiuen els principis nacionalistes purs amb la seva posició de renunciament ni la disciplina que imposa una moral patriòtica amb l'exhibició de banderes espanyoles (encara que siguin republicanes) i de qualificatius com aquest de "compatriotas" etc... els diuen als separatistes, muniquesos, quislings i un grapat de coses més.

Nosaltres no comprenem com pugui haver-hi pel nacional d'una pàtria esclava, altra finalitat que no sigui la de procurar-li la plenitud dels seus drets, çó és, la independència. I sota aquesta consideració, interpretem que els "quislings" de la pròpia nacionalitat són aquells que desoïnt les veus del patriotisme i negant-se a reconèixer les lliçons de l'experiència, inconscientment o toçuda, s'entesten en resseguir els mateixos camins d'on procedeixen totes les malvestats sofertes.

No hi ha cap altra fórmula possible ni perdurable per la unitat dels catalans que la de la independència, perquè és incomprendible que hi hagi catalans que, voluntàriament, li neguin a la Pàtria el seu destí propi en el món.

Quan tot ha fallat en ideals i en procediments, quan hem probat tots els règims i de tots ells hem rebut el mateix maltratete, la raó ens diu, que l'únic camí veritable, és el nostre, l'autenticament català, el de la independència.

Si Batista Roca ha dit que ni Catalunya ni Euskadi poden posar-se d'acord amb els republicans espanyols que no siguin partidaris d'aquest separatisme, te tota la raó. Cap personalitat política espanyola ha rectificat la seva posició envers Catalunya i si el seu democràticisme no és, com sembla, circumstancial, han de reconèixer que Catalunya és una